

عنوان مقاله:

بررسی تطبیقی انسان کامل از نگاه نهج البلاغه و مثنوی معنوی

محل انتشار:

کنفرانس بین المللی ادبیات و پژوهش های تطبیقی در آن (سال: 1394)

تعداد صفحات اصل مقاله: 21

نویسندگان:

ابراهیم نامداری - استادیار دانشگاه پیام نور

محمد باباخانی - کارشناس ارشد زبان و ادبیات عربی

خلاصه مقاله:

انسان کامل کسی است که مراحل سیر و سلوک را طی کرده و در علوم طریقت و شریعت صاحب نظر باشد. نهج البلاغه علاوه بر محتوای غنی آن در باره انسان کامل، سخنان انسانی است که خود در همه مراحل زندگی، شاخص انسان کامل است، و شنیدن سخن «کمال انسان و انسانیت» از انسان کامل و به کار بستن راه حل او مزایای بسیاری دارد؛ این چنین انسانی قطب زمان است. در مثنوی مولوی نیز انسان کامل تحت عنوان مراد و قطب مطرح شده و از نظر مولوی قطب جهان کسی است که قلبش از نور حقیقت و ایمان آکنده باشد و عالم بر مدار حقیقت، که حقیقت الله است می گردد. مولوی به این امر توجه ویژه ای داشته است و انسان کامل را در اثر خود در سایه ی تمثیل، تشبیه، داستان و... به شکل های مختلفی ذکر کرده است که قابل توجه می باشد. مولوی در مثنوی از نهج البلاغه در زمینه های مختلف بهره فراوان برده که از آن جمله می توان به برخی از اصول اخلاقی که خصوصیات انسان کامل را نشان می دهد اشاره نمود از جمله: شکر، ایمان، جهاد با نفس، زهد، نماز، دعا و مناجات و آداب سخن گفتن موضوع هایی است که در کنار بایدها و نبایدهای اخلاقی دیگری مورد نظر قرار گرفته است.

کلمات کلیدی:

انسان کامل، امام علی (ع)، نهج البلاغه، مولوی، داستان، تمثیل

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/469024>

